

Bona tarda, sóc aquí perquè he tingut la gran sort d'haver marxat a Grècia uns mesos, a treballar com a infermera amb la crisi humanitària que s'està vivint allà i encara més sort de poder compartir-ho amb vosaltres. Allà he pogut conèixer algunes entre les milers i milers de persones que fugen de la guerra i la misèria per poder buscar un lloc segur on viure. Vaig estar treballant a una clínica mòbil, amb una ambulància i gent maquíssima. La gent que ateníem era sobretot homes de Pakistan i Afganistan que dormen al carrer a la ciutat de Tessalònica.

Era un dia plujós. Estàvem amb l'ambulància al pàrquing de sempre, on visitem als pacients que viuen al voltant de l'estació de tren de Tessalònica, aparcades a un pàrking brut, al costat d'arbustos, edificis abandonats i altres llocs on els homes dormen durant la nit.

Fa fred i la pluja freda encara empitjora més la situació, refreda a tots els nois que esperen per rebre l'esmorzar i els pacients que esperen per entrar a l'ambulància. Últim pacient, està tremolant del fred ja que només porta dos jerséis de llana. Tremola i sembla cansat, però li brillen els ulls. Després d'esperar varies hores amb fred, li hem portat un cafè perquè s'escalfés, però poca cosa passa. Dins de l'ambulància som 5 persones. El noi que fa de traductor, un altre senyor que tenia massa fred per ser fora, el noi que acaba d'entrar, la doctora i jo.

L'últim pacient comença a explicar que té ferides als peus i dolor a tot arreu. Acaba d'arribar a la ciutat des de Sèrbia. Allà, a la frontera, el van apallissar fa 5 dies i li van robar tots els diners que tenia per creuar i canviar de país que havia estat estalviant durant 2 anys.

Li demanem que es tregui la samarreta per mirar què té a l'esquena i entre les dues comencem a tenir cura de les seves ferides. De sobte, baixa el cap i es posa a plorar, a plorar molt. Amb por d'estar fent-li més mal, parem i li preguntem al traductor si té més dolor i ens diu que no, que el noi plora d'emoció i tristesa, feia molts mesos que ningú el cuidava com la seva mare. El noi té 18 anys. De sobte, un silenci. I nosaltres, intentant amb impotència, aguantar les llàgrimes que volien caure. "Estem aquí, per tu, no ens oblidem. Aquí tens uns braços que t'abracen i t'acullen. Que la fe i l'esperança puguin guanyar la ràbia i l'odi. I tu, segueixis endavant, confiant".

Per què tant dolor i tanta injustícia? Per què tanta des-humanització? Aquestes preguntes em ressonaven cada dia i segueixen fent-ho.

La realitat que s'està vivint ara mateix a Grècia m'ha permès entrar en contacte amb persones enfadades i desesperançades que fugen de guerres i pobresa. Persones soles i famílies senceres que desitjarien tornar a casa seva però per problemes polítics i econòmics no poden fer-ho. I a la vegada, he pogut trobar-me amb persones amb una força de voluntat increïble, una confiança i un seguir endavant que em feia replantejar-me moltes coses. Nens que han viscut una guerra i han perdut a germans i pares, però que segueixen repartint un amor sincer i preciós.

Per mi també ha estat una experiència forta de fe, en tots els sentits. Hi ha hagut moments de molt silenci o en els quals he donat l'esquena a tot el que tenia a veure amb Déu. Però he vist clar, que en els moments de silenci i desconsolació és quan Ell ha estat més present.

Per un costat, he tornat a viure molt profundament l'experiència d'un Déu crucificat entre totes aquestes persones. Allà Déu ens mostra la part més dèbil i fràgil de la vida, de cada persona i com la vida i el patiment són dues cares de la mateixa moneda. Tot i així, he pogut sentir amb molta força l'amor de Jesús, un amor sense final. Allà, on l'esperança afluixa i molts dies regna la frustració i la tristesa, he sentit un Déu que m'ha abraçat i cuidat, un Déu que aixeca ànimes i acull, com t'acullen totes aquestes famílies. Sempre he cregut en la frase de " que la manera més veritable d'estimar a Déu és estimar el que Ell estima" i entre totes aquestes persones he sentit un amor molt fort i profund que és en aquest amor incondicional de Déu on trobo el sentit, dia rere dia, de la meva vida.